

En aquesta secció es publicaran les cartes que hi adrecin els nostres lectors. Cal que els autors especifiquin el seu nom i adreça, malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció.

Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir d'un foli. Segons aquestes condicions esmentades, la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

En Jordi ha mort

Era un dimecres al matí, el 29 de desembre del 2004, un dia per recordar sempre. Jo estava a la feina quan de sobte vaig sentir el meu mòbil, sabia que alguna cosa havia passat, me'l mirava però no gosava ni a agafar-lo. Tenia molta por, no ho volia sentir, les cames em tremolaven, els meus ulls ja estaven plens de llàgrimes, però era inútil, en Jordi Joan, el seu estimat cunyat em deia la trista notícia, en JORDI ha mort. No m'ho podia creure, no ho volia creure, no sabia què fer, era horrorós, no podia ser, em preguntava per què li havia passat a ell. Per què Déu se l'havia endut tan de pressa?

Va ser un dia trist, molt trist, havia perdut un amic, un amic de veritat, un amic especial, amic dels seus amics, sempre a punt per ajudar a tothom, sempre a punt per fer-te riure, sempre dient de les seves, sempre..., sempre... content.

Recordo perfectament el dia que et vaig conèixer, va ser a La Bimba, esperàvem l'autobús per anar a veure el futbol, perquè això sí, no crec que conegui una altra persona que estimés tant el BARÇA; tot allò que envoltava aquest món era per ell com una vitamina per poder viure, per tirar endavant, era la seva passió i segurament que la de molts de nosaltres.

Recordo aquell xiulet tan peculiar, tan teu, que mai més podré sentir, era com el d'un policia, feies parar el trànsit de davant del Camp Nou i au! ja podíem travessar i cap dins.

Recordo quan entrava a la Sala Basilea ja et veia darrera la barra ajudant en Jaume i l'Imma, fent cafès o posant refrescos o el que sigui... Com no t'han de trobar a faltar?

Recordo l'emoció que senties cada vegada que sonava la cançó dels SEGADORS al camp, et posaves la mà dreta al cor i fins i tot se't negaven els ulls.

També recordo que em deies que duia sabatots i no duia sabates, tot perquè a tu no t'agradaven.

Recordo quan tenia la mare malalta i sempre tenies cinc minuts per escapar-te i venir-la a veure... això sempre t'ho agrairé.

Fins i tot recordo un dia al matí, et vas posar guapo, amb barret i guants blancs, li vas agafar el Mercedes al teu pare i vas portar el meu germà Pere i la "nòvia" a l'aeroport que

anaven de vacances, com un xofer de veritat: és que Jordi, eres collonut.

En podria explicar tantes de coses que no acabaria ni demà, però encara que no hi ets em dono compte de com t'estimava, de com se't troba a faltar, (a molta gent li passarà el que jo sento), però em tranquilitza saber que tu també m'estimaves, perquè tu estimaves a tothom i ho dic amb majúscules: a TOTHOM.

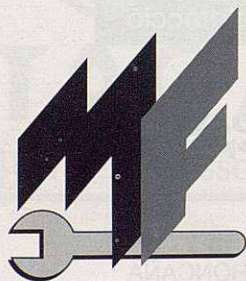
La teva estimada família, pares Matilde i Joan, la teva dona Montse, les teves filles Meritxell i Andrea, germanes Rosa i Paquita, i els teus cunyats Jordi Joan i Carles, amics, veïns, parents, etc... etc... una família estupefida que t'estimaves per sobre de tot i des d'aquí els vull dir, que en Jordi era meravellós, bona persona, era únic, era en CURIAQUI.

Saps Jordi? Encara no he anat al Camp, sempre hi anava amb tu, i ara em costa de tornar-hi però aviat hi aniré perquè tu ho voldries. Cada vegada que sento l'himne se'm posa la pell de gallina, em cauen les llàgrimes i ja no diem quan sento la cançó de la Champions: em recordo tan de tu, tant que no hi han paraules per expressar-ho...

I per acabar Jordi em falta dir-te que et trobem i et trobarem molt a faltar, que un trosset del teu cor estarà sempre dins del nostre i que mai, mai de la vida t'oblidarem.

Adéu Jordi.

La teva estimada amiga:
Dolors Bellavista Carreras.

TALLER DE REPARACIÓ DE L'AUTOMÒBIL

Martí Fabra Grau

Camí de Can Torras, 8 - Tel. 844 86 91 - SANTA EULÀLIA DE RONÇANA

